

Ήσαν κατόπιν λίγο θάρρος κι' άρχισα να προχωρώ προς τ' ό φάρο. "Υστερα από άρκετη ώρα, καθιρόθωσα να σκοραλώσω ως έκει. Χτύπησα τότε δυνατά, την πόρτα της κατοικίας των φαρμαφύλακων. "Αρχισαν όμως να ξεχρονισούν, μέσα στη θύελλα τ'ό χτύπημα της πόρτας. Τέλος μου άνοιξαν. Ήσαν δύο άντρες, ένας γέρος κι' ένας νέος.

Παραξενεύτηκαν όταν με είδαν εκεί, και τόσο ταραγμένο μάλιστα.

Τους διηγήθηκα άμέσως τι είδα.
"Ο γέρος κούνησε τ'ο κεφάλι του.
"Ο νέος είπε :

— Είλετε τ'αφαντόματά του Μάρκου και της "Αννας.
Τά λόγια του σήκωσαν ένα μεγάλο βάρος άπ' την καρδιά μου. "Όστε δεν είχα πειλάθει. Τά φαντάσματα που είδα τά είχαν αντίφρασει κι' άλλοι. Δεν είχα γελαστεί λοιπόν. Είχα δει, είχα αντίφρασει διά φαντάσματα...

Οί δύο φαρμαφύλακες, ό γέρος κι' ό νέος, ήσαν πατέρας και γιός. Μου είπαν να καθίσω για να συνέλθω. "Ακόμα μου εξήγησαν πως αν ήθελα να μείνω εκεί τή νύχτα, ίσχυεζέ τόσος για να μου στρώσουν να κοιμηθώ.

Στό μεταξύ αυτό ό γιός τού γέρο φαρμαφύλακα μου έτοιμάσε ένα ζεστό τσάι. Τό έπια και συνέληξα λίγο.

— Δεν μου λείπε, τούς είπα τότε, τί είναι αυτά τά φαντάσματα; Για ποιο λόγο στοιχειώσαν ό Μάρκος και ή "Αννα; Ποιοί ήσαν πριν πεθάνουν;

—"Ο Μάρκος ήταν ό πρώτος μου γιός, κόρη. Κι' ή "Αννα ήταν ή αραβοβαστανιά αυτού τού γιού μου που βλέπετε έδω...

Στά λόγια αυτά τού γέρον, ό γιός του χλιώμασε κι' έσκυρε τ'ο κεφάλι του.

— Λοιπόν, εξηκούσθησε ό γέρος, την "Αννα την πήγαμε από μισή κοιλιά μας, γιατί ήταν άρκαμή. "Όταν έγινε κοιλία την αραβοβαστανιά με τ'ο γιό μου που βλέπετε έδω, τ'ο Ζάν. "Ο μεγάλος μου γιός, ό Μάρκος έβλεπε τότε στην "Αικαμή. "Όταν ξέσπασε γιός μου πάλι κοιλιά μας —που καλύτερα να μην είχε γυρίσει ποτέ— χωρίζαμε δίκαι για τ'ο γυριμό του. Μόνο ή "Αννα άγγελος σιγαλιά, με τ'ον πατέρα, να γίνεται μελαγχολική, χωρίς να ξεφορμει γιατί. Τί είχε συμβεί ώστόσο; Τό μαρταίο, κύριε. "Ο Μάρκος και ή "Αννα, είχαν αγατηθεί κι' ξεφύσαν τ'ο άσπην για τους, γιατί θά ήταν σκάνδαλο για την οικογένειά μας, αν μαθαίνονταν ένα τέτοιο πράγμα...

— Καλύτερα, διέκοψε ό Ζάν, να τ'ο φανθέρωναν... Κι' άπατέναζε.

— Σωπα! τ'ο είπε ό πατέρας του, Κι' άπ' την άρχη να τ'ο μαθαίνωμε, πάλι κακό τέλος θά είχαν τ'ο πράγμα. Έγώι τουλάχιστον ποτέ δε θάδινα την άδεια να παθόνει. Μά κι' έσθ την αγαπούδες τόσο την "Αννα, που δε θά την παραχωρούδες στό Μάρκο... Λοιπόν, κύριε, την παραινώνη της ήμερας που ήταν να γίνη ό γάμος τού Ζάν και της "Αννας, ό Μάρκος κι' ή "Αννα έβγαλαν άβανταί... Μένυαμε τότε στό σπίτιά μας πούνα στο χωριό, έδω κοντά. Έγώ ήμουν και τότε φύλακας τού φάρου. Έκείνη την ήμερα είχα πάρει άδεια για να παρευρεθώ στός γάμους τού γιού μου. "Ο δεύτερος φύλακας τού φάρου, θά ήμεινε στη θέση μου εκείνη τή νύχτα, και την έπορευνη. "Αχ, εκείνη ή νύχτα!... Ήταν μία άγρια τραγωδία σαν άσφαι. Κι' έμεινε έμιασε τραοειά άνήσχοι. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τί απέγιναν ό Μάρκος κι' ή "Αννα... "Όπως μάθαμε όμως την άλλη μέρα, οι δύο νέοι είχαν καταγίνει στό βράζια αυτά τού φάρου. Είχαν πάρει την άποψη να πενηθούν. Και τ'ο ζάνανε, κύριε... Τους είδε από μακριά ό φύλακας τού φάρου, να πέφτουν από τους βράχους αγκαλισμένοι στη θάλασσα. Κ' ή άγρια τραγωδία τους παρήσε άμέσως. Κι' από τότε, κάθε φορά που άγγιζει ή θάλασσα, τά φαντάσματά τους πλανώνται έπάνω στα κίματα αγκαλισμένα... "Ο θάνατος τούς ένωσε για πάντα... Απτό είλε τόσα εντυχωμένοι...Κι' ό γιός μου από δώ, ό Ζάν, άποφάσισε να κλειστή για όλη του τή ζωή, έδω μέσα, μαζί μου, και να μη ξαναείθ πάλι κοιλιά άλλη

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΡΩΣΤΕΙΕΣ

"Ο περιηγητής Ζάν Καορ άναφέρει ότι σ' ένα ταξείδι του στην Κίνα συνάντησε έναν Τάταρο, ό οποίος για να κοιμηθί έπρεπε να τόν... χτυπήσουν προτήτερα στην κοιλιά κ' ένα μικρό ραβδί, άλλωςξ δεν μπορούσε να κοιμηθί.

"Ο ιατρός Τισσό πάλιν είχε γνωρίσει έναν άσπην, ό οποίος κάθε φορά που άγγιζαν τ'ο αυτί του αισθανόνταν δριμύτατο πόνο στη... γλώσσα!...

"Ο Λανζόν έδερράπενσε έναν άσπην, ό οποίος έπασχε από ίκτερο, και τού άποίου τ'ο κεφάλι ως τ'ο λαιμό ήταν πράσινο και τ'ο υπόλοιπο σωμα άπ' τ'ο δεξί μέρος μαύρο και από τ'ο άριστερό κίτρινο.

Στά πρακτικά της "Ακαδημίας των Παρισίων τ'ο έτος 1740 γίνεται λόγος για κάποιον άνθρωπον, ό οποίος μόλις έβάζε στη γλώσσα του αλάτι ένοιουθε τ'ο ένα του μάγουλο να πλημμυρίξη στόν ιδρώτα.

"Ο Σιγκάρδο εξάλλου μιλάει σέ κάποιο σύγγραμά του για ένα παιδικό που όταν έκινετο ή εργαζόταν υπερβολικά, γινόταν κατακόκκινο από μέρος τού σώματός του, ενώ συγχρόνως τ'ο άριστερό του μέρος πάγωνε!... Μιά άλλη γυναίκα πάλι όταν ήταν έγκυος ίδρωνε κ' από τις δύο πλευρές τού σώματός της, ενώ όταν δεν ήταν έγκυος ίδρωνε μόνο από τη μία μεριά.

"Ο Ρώσος ιατρός "Ορεζοβσκα άναφέρει τ'ο παράδειγμα ενός κατοίκου της Σιβηρίας, ό οποίος ήλεκτριζόταν σέ τέτοιο βαθμό, ώστε δεν μπορούσε να τόν πληούση κανείς, χωρίς να αισθανθί ισχυρούς κλονισμούς και χωρίς να καθί άπ' τις άφθονες ήλεκτρικές σπίνες που ξεπετιόντουσαν από τ'ο σώμα του. Τό περιγράφοντο σέ δεξί ότι κατά τή διάρκεια τού χειμώνος τ'ο φαινόμενο αυτό παρετηρείτο και στη... γυναίκα τού Ρώσου αυτού.

"Ο Διογίνης ό Λαέρτιος άναφέρει για κάποιον Δημοσίου, ότι κάθε φορά που έξετίετο στόν ήλιο ή έβρισκε σέ θερμό λουτρό, άντι τ'ο σώμα του να ξεσταθί, γινόταν άπεναντίας ψυχρότατο.

"Ο Πεζλίν είχε συναντήσε κάποτε έναν λαίμαργο, τού άποίου έπεφταν με τόση όρημη τ'ο σάλια, όταν τ'ο παρουσίασαν κανένα φαγητό, ώστε πετιόντουσαν σ' άρκετη άπόσταση από τ'ο στόμα του.

γυναίκα στό μάτια του...
— "Ετσι λοιπόν, είπα έγώ, ήταν τά φαντάσματα τού γιού σας και τής κόρης σας, αυτά που είδα;
— Ναι, ναί... Τά βλέπον πολλοί, και από την άκρογιαλιά, και μέσα από πλοία. Τά είδαμε πολλές φορές κι' ό γιός μου κι' έγώ. Μά, τώρα πάλι, όταν είνε τραγωδία, άποφραγόμε να κιντάζουμε προς τή θάλασσα, γιατί μαζί κάνει κακό. Πολλές φορές, τούς φρονάζουμε με τ'ο δονατιά τους, μά ούτε σταματήσαν, ούτε γύρισαν να μάς δούν. Δεν θέλουν, να ξέρον, φαίνεται, παρά μόνο την άγάπη τους...

— "Η "Αννα, ρωτήσα τ'ο γέρο φαρμαφύλακα, ήταν πιο ψηλή άπ' τ'ο γιό σας;
— Ναι, ναί, μου είπε ό γέρος, ήταν λίγο πιο ψηλή έκείνη, έτσι όπως την είδατε. Μόνο ό Ζάν τή ξεπερνούσε στό μπόι. Ήταν ψηλή, και πολύ όμορφη, σαν Παναγία!...

"Ο Ζάν είχε κόρηι τώρα τ'ο πρόσωπό του στό χέρια του. Κατάλαβα ότι έκλαιγε...

— Τί κλάεις, τ'ο είπε ό πατέρας του. Τι μπορείς να κάνης; Την αγαπούδες πολύ κι' έσθ, τ'ο ξέρω, αλλά μόνο όταν είνε άνοιδία ή άγάπη, είνε τραοειη και φοβερή, κι' ούτε ό θάνατος δεν μπορεί να τή νικήσθ!...

LEON ΜΠΕΡΤΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΝΗΗ

Τί πλήξη και τί μοναδιά!... "Ευτύταξε ή ψυχή μου...
Πάντα τα ίδια πρόσωπα, ή ίδια ιστορία,
Τέμα νεκρο άπλώνεται, άπέρατο, ή ζωή μου,
Περιά ή μέρα θλιθερή, σαν να περνά κρείται.
Τ'ο ίδιο πάντα πρόγραμμα, οι ίδιοι θεαταίνοι,
Οί παλαιόφρονοι παίζον, για κότα τους, με μπριό,
Κι' έγώ "Αμλέτος θλιθερός κρατά με όδύν
Στά χέρια μου και μελετώ τ'ο κούφιο μου κρανίο.
"Όσχα π' άνασαιίνε τή νύχτα οι πεθαμένοι!
Λες κι' άνασαιίνε ή μαύρη γής μέσ' άπ' τά στόματά (τους)

Νότανε να τελειώσε, ζωή βασανισμένη,
Και ύστατε να πλάσσει, φτωχό κορμί, κοντά τους...
Κι' άκόμ', ως ήταν νάσθουνα στόν λογακιδιών τούς (πρόμου,
Μέσα σ'ι' άγκαθία νάρρευε ή δολερή καρδιά μου,
Σαν σκόλος μέσ' άπ' τούρανού τούς γαλτσούς τούς (υρμούς,
Νά γλόφ' ό ήλιος τά σκεβρά και σκόρπια κόκκαλά (μου)

"Απάνω μου έτοι ν' άπλωθί γλυκειά θανάτου κίρηνη,
Φτανον κι' ή μάταιες χορές κι' ή μίζερες αγάπες;
"Απώσε τα όλολευκα τά χέρια σου, σελήνη
"Ανοίχτε πόρτες τ' ούρανού, χτυπάτ' άγγέλων άρτες.
ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

